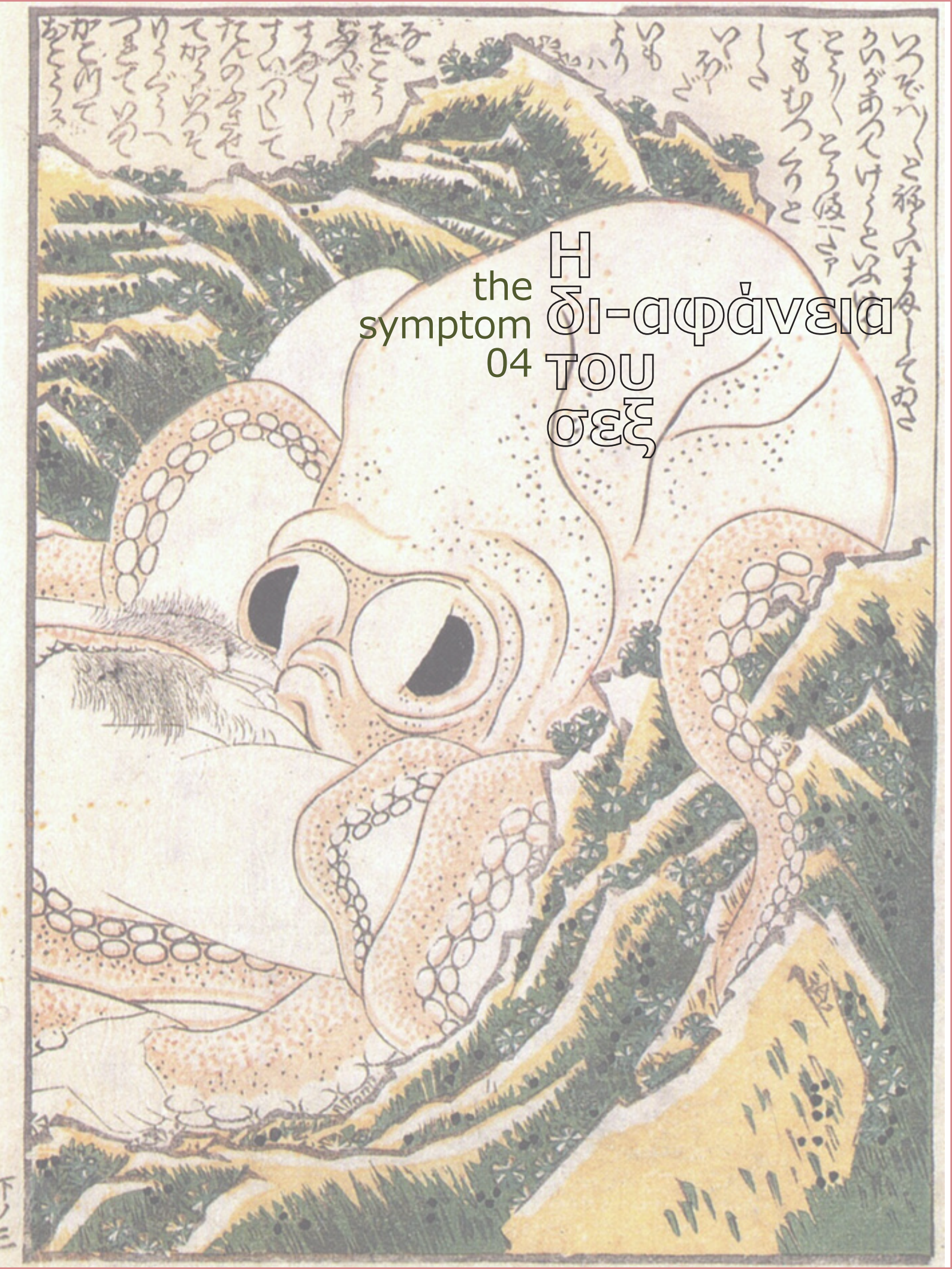

the symptom 04

Η
δι-αφάνεια
ΤΟΥ
ΣΕΞ

ΤΟΥ
Αποστόλη Αρτινού

**Υπάρχει εδώ
μια τρύπα,
και αυτή η τρύπα
ονομάζεται
Άλλος**

Lacan

Το ερωτικό υποκείμενο είναι ένα «λεξιακό» υποκείμενο, ένα υποκείμενο που υπό-μένει στον απορημένο τόπο των απευθύνσεών του. Ένα ομιλιακό συμβάν που συγκροτεί την αναφορική του υπόσταση στη συχνότητα της ψυχικής του εκπομπής. Ο Άλλος, αναγνωρίζεται έτσι στην ανάδυση αυτού του γλωσσικού διαστήματος, που συγκροτεί και τον ορίζοντα της μοναδικής του επιθυμίας. Ένα γλωσσικό περιβάλλον που εκπέμπει διαρκώς τα σινιάλα του, τις υποκείμενες του θέσεις. Η σεξουαλική σχέση οργανώνεται έτσι μέσα σ' αυτό το δυνατό καθεστώς της γλώσσας, κάτω απ' αυτή την κυριαρχία των σημαινόντων της: του φύλου του άντρα και του φύλου της γυναίκας. Θα είναι μάλιστα κι αυτή η έμφυλη θέση του υποκειμένου που θα προδιαγράψει και το κύριο σημαίνον του Άλλου και την (αδύνατη) μαζί ενότητα του. Επιθυμούμε, και θα επιθυμούμε πάντα, το σημαίνον άντρας ή το σημαίνον γυναίκα, θα πει ο Lacan, σημαίνοντα, που αναδύθηκαν μαζί με την ανάδυση της γλώσσας: «Ο Άλλος στη δική μου γλώσσα, δεν γίνεται παρά να είναι το Άλλο φύλλο». Η αναφορικότητα του υποκειμένου αναγνωρίζεται έτσι στο γλωσσικό ορίζοντα αυτής της μοναχικής και επικεντρωμένης εγγραφής πάνω στο σώμα του Άλλου. Ένα σημείο όμως που δεν μπορεί να κατακτηθεί σεξουαλικά όπως δεν μπορεί και να ανακτηθεί γλωσσικά. Η γνώση του Άλλου θα ναι μια γνώση πάντα πέραν της συνείδησης, μια ασυνείδητη γνώση, που θα εναποθέτει στα υποκείμενά της και τα αδιάβρωτα ίχνη της, στην πραγματικότητα, αυτά μόνο, τα ίχνη του Άλλου. Ο ομόκλινος Άλλος δεν βιώνεται έτσι στην πραγματικότητα της σεξουαλικής του απόλαυσης αλλά στην οδύνη της μοναδικής του ξ-ενότητας. Μια τοπική που δεν διατίθεται στη γνωστική της συνάρθρωση αλλά στην αμορφία και αφασία του Πραγματικού της μεγέθους, σ' αυτή την συνθωματική της από-κάλυψη. Τα ερωτικά υποκείμενα είναι νοήματα που εγγράφονται σ' αυτό το α-δύνατο, που εκτρέπονται στο σημείο του αφανισμού τους, στο όριο της ολικής τους εξαπάτησης. Σ' αυτό το όριο που ο Lacan θα εγγράψει και το μη εγγράψιμο της σεξουαλικής σχέσης. Το σημαίνον άντρας και το σημαίνον γυναίκα έρχονται με τους δικούς τους μοναδικούς και χαρακτηριστικούς όρους για να εγγράψουν το αδύναμο νόημα τους στην ανεγγράψιμη και φαντασιακή ύλη του σεξουαλικού. Οι αναφορές, που υπερσεύουν του Lacan, πάνω στη μαθηματική θεωρία των συνόλων, σ' αυτή τη κομβική θέση του

γράμματος, όπως και στην από-καλυπτική των συναθροίσεών του, μαρτυρούν τη μοναδική, αναπληρωματική θέση της γλώσσας σ' αυτές τις υπαρκτικές ανεπάρκειες του Πραγματικού. Δεν θα υπάρξει ποτέ για τον άνθρωπο η δυνατότητα μιας προγλωσσικής απόλαυσης. Ο τόπος και ο χρόνος προ της αναδύσεως της γλώσσας, θα είναι πάντα για αυτόν και η μαύρη τρύπα της προϊστορίας του. Η γλώσσα θα 'ναι η θέση του, η μοναδική του θέση, που δεν θα ναι όμως ποτέ και η θέση της απόλαυσης του. Η απόλαυση έτσι του Άλλου θα δοκιμάζεται πάντα στο πεδίο της αποτυχίας της, στην αντικειμενικότητα της έ(κ)λλειψής της. Ο Lacan το τονίζει αυτό, φθάνει μάλιστα στο σημείο να μιλάει μ' έναν κυριολεκτικό τρόπο για αυτό το αντικείμενο της αποτυχίας. Μια αποτυχία που οφείλεται στο ανεπίδοτο Πραγματικό του άφθαστου σώματος. Αν το αίσθημα κοινωνείται στην ταυτό-ποιητική των σημαινόντων του, το σώμα του Άλλου, «η απόλαυση του σώματος του Άλλου», υπομένει τη μοναδική και ακοινωνήτη θέση της, τη μοναδική της εν-οντότητα, αυτό το encore της μη διάθεσής της. Εδραιώνεται στο αδύνατο της πρόσληψης ενός υπολειμματικού, αντιναρκισσιστικού Πραγματικού. Ένα αινιγματικό, άφυλο πεδίο, μιας και τα ίχνη του που ανιχνεύονται στις απολαυσιακές, εκλειπτικές τους οπές, είναι ίχνη απισχημένα. Ο Lacan είναι σαφής, το ίχνος του Άλλου είναι ένα άφυλο ίχνος, η ενότητα της διάφυλης σχέσης του είναι μια αδύνατη ενότητα, αυτό το αδύνατο Ένα της σεξουαλικής ένωσης. Η σκηνή της γοητείας θα είναι έτσι πάντα για τον άνθρωπο και η σκηνή της αποπλάνησης του, της γλωσσικής του εκτροπής στη σαγήνη του Άλλου. Μια εκτροπή που αντιστρέφει τις μορφές και διασαλεύει όλα τα δυνατόν σημεία. Είναι αυτός ο εκθυλισμός του παιγνιδιού. Η θηλυκότητα ως «η αρχή της αβεβαιότητας», που είναι και η αποπλάνηση του αρσενικού, η αποπλάνηση όλων των δυνατών ταυτοτήτων. Αυτή είναι άλλωστε και η συνθήκη της θηλυκής σεξουαλικότητας, το ότι δεν αναγνωρίζεται σε καμιά αλήθεια, σε καμιά δομική ταυτότητα αλλά σ' αυτή μόνο την «κυριαρχία της αποπλάνησης», εδώ κι αυτό το υπερβολικό νόημα του τραβεστί. Αν το θηλυκό έχει κάποια αλήθεια αυτή δεν βρίσκεται στην καθαρότητα της γραφής του, όπως επιζητούσε ο φεμινιστικός λόγος, αλλά σ' αυτή την διαφυγή του. «Η σαγήνη», λέει ο Baudrillard. «αντιπροσωπεύει τον έλεγχο του συμβολικού σύμπαντος τη στιγμή που η εξουσία δεν αντιπροσωπεύει παρά τον έλεγχο του

-αφάνεια του σεξ

πραγματικού σύμπαντος». Η θηλυκότητα έτσι γίνεται η αποπλάνηση και αυτής της ίδιας της αλήθειας, η εκτροπή της από το σύμπαν του νοήματος σ' αυτό το σύμπαν των φαινομένων, στους ιριδισμούς της πάνω σ' αυτό το «βάθος της επιφάνειας» (Μουζιλ). Γοητευμένο έτσι το ερωτικό υποκείμενο υπονομεύει τη στατικότητα του, αποξηλώνεται σταδιακά απ' όλες τις μορφικές του καθηλώσεις και τις ταυτολογικές του αναπαραστάσεις, και διατίθεται εξ ολοκλήρου στη σκηνή του άλλου, στο σύμπαν των δικών του σημείων, παίζει στη σκηνή έτσι τού εαυτού του θανάτου. «*Το αρχικό έγκλημα θα' ναι πάντα η γοητεία*».

Στην Εκλειπτική του σεξ ο Baudrillard σκέφτεται πάνω σ' αυτό το φαινομενικά παράδοξο σχήμα της απόσυρσης του πόθου μέσα στο περιβάλλον της απελευθέρωσης του. Ενώ εδώ και δεκαετίες πολλαπλασιάζεται ο σεξουαλικός λόγος και επιδεινώνονται οι εκδηλώσεις του, στην πραγματικότητα αυτό που εκλείπει είναι η ίδια η σεξουαλική ηδονή. Ο Baudrillard μάλιστα φθάνει στο σημείο να την αναγνωρίζει στα όρια αυτής της ολικής της απώλειας. Με την σεξουαλική απελευθέρωση η ηδονή επιδεινώθηκε τόσο που ξέφυγε από τις διαστάσεις του σαρκικού πόθου. Έγινε περισσότερο η δυναμικότητα της ηδονής παρά η δυνατότητά της. Μια δυναμικότητα που θα πάρει τη μορφή κι αυτής της θηλυκοποίησης του κόσμου. «*Τα πάντα σ' αυτήν την κοινωνία θα θηλυκοποιηθούν*», λέει ο Baudrillard, «*θα σεξουαλοποιηθούν με τον θηλυκό τρόπο μαλακής σαγήνωσης, τα αντικείμενα, τα αγαθά, οι υπηρεσίες, οι κάθε είδους σχέσεις, το κόλπο δεν είναι τόσο το να προσθέσουμε σεξ σε ένα πλυντήριο όσο το να δώσουμε στο αντικείμενο αυτή τη φανταστική ιδιότητα του θηλυκού, του να είναι διαθέσιμο όποτε να ναι, ουδέποτε συστατικό, ουδέποτε αμφίβολο*». Είναι αυτή θηλυκοποίηση που θα πορνογραφήσει τον κόσμο στον ορίζοντα της ολικής του διαθεσιμότητας, της εμβληματικής του έκχυσης. Η πορνογραφία είναι γένους θηλυκού γι αυτό και η καταφυγή σ' αυτή του αρσενικού. Είναι η ακραία αρσενική φαντασίωση της διάνοιξης του κόσμου. Η ψυχαναγκαστική διάρρηξη αυτού του ίδιου του πραγματικού, η εκτεχνίκευση του. Στο πορνό δεν υπάρχει ο ορίζοντας του πόθου. Υπάρχει μόνο η θεαματικότητα των σωμάτων, η εκπραγμάτιση τους. Το ερωτικό βλέμμα όμως δεν ανήκει στην κατηγορία του ορατού, αλλά στην κατηγορία της κρυπτωνυμίας, στο σύμπαν των αποκρύψεων. Ο άλλος είναι το μυστικό του, ένα αδιάθετο σύμπαν που διασαλεύει το

σύμπαν των δικών μου νοημάτων. Ο άλλος δεν είναι ποτέ εξ ολοκλήρου ορατός, είναι ορατό το μυστικό του, αυτή η απόκοσμη λάμψη του. Ο πόθος έτσι δεν εγγράφεται στην προσέγγιση αλλά στον ηλεκτρισμό της απόστασης, στα διασταυρούμενα μηνύματα, σ' αυτό το ταχυδρομείο του βλέμματος. Στην πορνογραφία, όπου και οι αποστάσεις καταλύονται, τα υποκείμενα δεν είναι διαθέσιμα, δεν εκκινούν, δεν συνευρίσκονται, συγχρωτίζονται μόνο. Μια ολική εκδραμάτιση που θα γίνει αυτή η «*απομάγευση του κόσμου*» (P. Virilio). Η μηντιακή καταγραφή, η πολιτική γεγονοτολογία, ο ψευδονατουραλισμός της σύγχρονης τέχνης, η γενικευμένη εμπορευματοποίηση, όλα μαζί πλέον υπερθεματίζουν πάνω σ' αυτή την αντικειμενοποίηση των σχέσεων, στην ειρωνική αποκάλυψη ενός εκπραγματισμένου ορίζοντα, εν τέλει σ' αυτό το game over του παιχνιδιού. Η πορνογραφία, εγγράφεται έτσι για τον Baudrillard, σ' αυτή την πεπρωμένη ανατομία του Φρόυντ, επικεντρωμένη στο αντρικό σώμα, στο φαλλό, και διαθλασμένη στο γυναικείο διαφυγών ίχνος. Που να ναι άραγε αυτό το σημείο G; Το πορνογραφικό σώμα είναι το σώμα που έχει αναθέσει έτσι την πυρετική του έξαψη στη διαμεσολάβηση του τεχνικού του εξιμπισιονισμού. Στον ορίζοντα αυτής της τεχνικότητας, το παιχνίδι δεν γίνεται μεταξύ των ταυτοτήτων, στο πεδίο δηλαδή της διαφοράς, αλλά στην υπερβολή των σημείων. Ο άλλος εκθέτει πάνω του όλα τα κουμπιά των ερεθισμών μου. Μια «φουσκωτή» ύπαρξη, όπως οι κούκλες των sex shops, που αναλαμβάνουν αδιάφορα κάθε φορά το ρόλο τους. Το ζητούμενο εδώ είναι η άμεση, καθαρή απόλαυση πέρα από κάθε εμπόδιο «διαφωράς». Γίνομαι ότι κάθε φορά θέλεις! Τα υποκείμενα έτσι της πορνογραφίας είναι καθαρές μεταλλάξεις, «σαρκικά εκτοπλάσματα», διαθέσιμα ενός λόγου, του πορνογραφικού λόγου, που διαρκώς αρέσκεται στη διαστροφή, αλλά όπως πολύ εύστοχα επισημαίνει ο Baudrillard, τότε στην εκτροπή. Μια ακαριαία, «διασεξουαλική», τεχνική απόλαυση που αντικειμενοποιεί αυτή την αύρα του πόθου, όπως μια άλλη τεχνικότητα ακύρωσε κάποτε αντικειμενοποιώντας την αύρα του έργου τέχνης. Η φυσικοποιημένη έκφραση μιας καθαρής ηδονής αποχωρισμένης όμως από τον ψυχικό της ορίζοντα. Μια εκτεχνίκευση που ανήκει εξ ολοκλήρου στην «οικονομία» του Καπιταλισμού. Η εικονοποιία αυτή δεν μοιράζεται και πολλά με το φανταστικό, γιατί το φανταστικό

**Η σαγήνη
αντιπροσωπεύει
τον έλεγχο του
συμβολικού
σύμπαντος
τη στιγμή
που η εξουσία
δεν
αντιπροσωπεύει
παρά τον έλεγχο
του πραγματικού
σύμπαντος**

Baudrillard

**Ο Άλλος αποδομεί
το «Εγώ» μου,
τον πυρήνα
όλων μου των
δυνατοτήτων,
γίνεται το
σύμπτωμα της
κατάδικής μου
μοναξιάς**

καταναλώνει γρήγορα τις εικόνες του, ανήκει περισσότερο στη σφαίρα της τεχνικοποίησης, αυτού του τεχνοφαντασιακού που εδραιώνει και τη μαζική κουλτούρα της κατανάλωσης. Η πορνογραφία έτσι έχοντας χάσει τη διεγερτική της ικανότητα γίνεται σήμερα ένα ακόμη υπο-προϊόν της καταναλωτικής κοινωνίας, μια φενάκη που εκτρέπει τη συμπεριφορική της δράση σεξουαλικοποιώντας, όχι την επιθυμία, αλλά αυτό το ίδιο το καταναλωτικό όργιο. Η ηδονή πρέπει να ρέει και να κατακλύζει τα πάντα όπως το κεφάλαιο. Το πορνογραφικό έτσι σώμα γίνεται ο τόπος ενός λιβιδινικού κεφαλαίου προσηλωμένου στην αναπαραγωγή και διασπορά του, στην αλήθεια ενός λόγου, του σεξουαλικού λόγου, που, όπως κάθε λόγος, θέλει να πει κι αυτός «*την τελευταία λέξη της ιστορίας*». Η ακραία έτσι σεξουαλική φαντασίωση είναι αυτή του διασεξουαλικού τραβεστί, μια μορφική διαθεσιμότητα που ονοματίζει τη σεξουαλική, πορνογραφική, διάχυση. Ο τραβεστί είναι κάτι παραπάνω από μια ανδρόγυνη μορφή, από μια γυναικωτή παρένδυση, είναι η διαθεσιμότητα όλων των πρακτικών. Μια αμφισημία που εγκαταλείπει το σώμα και τον πόθο του σ' αυτή την τεχνουργία των σημείων, στην εικονική τους διαθεσιμότητα. Το υποκείμενο έτσι δεν εκτρέπεται στη γοητεία του άλλου, αλλά ανταποκρίνεται μηχανικά στο look που τον ερεθίζει, σε μια εμπορική ταυτότητα, στο ελάχιστο αλλά ικανό ίχνος μια σεξουαλικής εν τέλει «αδιαφορίας». Ο Τραβεστί με όλη αυτή την υπερβολή του στο σεξουαλικό παιχνίδι, γίνεται η απόλυτη ενσάρκωση αυτής της σκηνής, η παντοκρατορία των σημείων της, ο τόπος μιας αληθινής σαγήνης, πέραν κάθε φύλλου, πέραν κι αυτού του ίδιου ακόμη του σεξουαλικού. Είναι αυτό το κατεξοχήν σώμα της αποπλάνησης, η τελειότητα του παιχνιδιού, η υπερβολή και η διαθεσιμότητα όλων των σημείων. Η σύγχυση μεταξύ ερωτικής και σεξουαλικής χειρονομίας είναι κι αυτή που επέβαλε και τη πορνογραφική σκέψη. Το ερωτικό συμβάν είναι το αδιανόητο ενός εργασμικού «Εμείς». Ένα «Εμείς», αδύνατο για τον Lacan, που εγγράφει όμως το ερωτικό υποκείμενο στον ορίζοντα του «Εσύ», στη σκηνή της επιθυμίας και απεύθυνσης του, στην «*αλήθεια του Δύο*», (Badiou). Μια χειρονομία όμως «που συντίθεται από πολυάριθμα μη-σεξουαλικά στοιχεία» (Flusser). Ο έρωτας όμως δεν είναι η μηχανικότητα μιας σωματικής κίνησης όσο αυτή η ολική απώλεια του συνειδητού. Ο Άλλος αποδομεί το «Εγώ» μου, τον πυρήνα όλων μου των δυνατοτήτων, γίνεται το σύμπτωμα της κατάδικής μου μοναξιάς, το ίχνος της μοναδικής μου εξορίας. Υπάρχει λοιπόν αυτή η σκηνή του άλλου, ο «*τόπος του Άλλου*», η απόσταση του, το πλησίασμα και η απομάκρυνση του. Το πρόβλημα του

Άλλου, με αυτό το κεφάλαιο Α της ετερότητας του, είναι κι αυτό το πραγματικό που μου εγείρει, η ίδια η ερωτική μου πραγματικότητα, η ουδέποτε επαληθεύσιμη και μηδέποτε αντικειμενοποιήσιμη. Μια χειρονομία που θα ανθίσταται πάντοτε στην ταυτοποίηση της, στο θετικισμό της κάθε διαλεκτικής. Ο Flusser το λέει πολύ όμορφα: «*Η ερωτική χειρονομία δεν είναι ένα «κάνω» αλλά ένα «αφήνομαι».* Δεν κάνουμε έρωτα όπως κάνουμε σεξ: *αφήνουμε τον εαυτό μας να κάνει έρωτα. Η αγγλική γλώσσα το εκφράζει καλύτερα από την γαλλική: πέφτουμε στον έρωτα, fall in love. Αφήνουμε τον εαυτό μας να πέσει. Δεν γίνεται να θέλουμε να κάνουμε έρωτα, αλλά πρέπει να θέλουμε να μην θέλουμε προκειμένου να μπορέσουμε να το κάνουμε*». Η γλώσσα γίνεται και πάλι εδώ το όχημα της έλξης και της έξης του Άλλου, ο μοναδικός τόπος και τρόπος της απόλαυσής του. Οι ψυχικές του εγγραφές γίνονται και οι τόποι της μυστικής του μετουσίωσης, της αδιάλειπτης ανάκλησής του. Ενώ το σεξουαλικό θα ναι πάντα το γλωσσικό ατύχημα που θα εκτρέπει την απόλαυση στο πειρασμό της πραγματοποιημένης της εμπειρίας. Η σεξουαλικοποίηση έτσι δεν είναι παρά αυτή η ατυχής αντικειμενοποίηση του έρωτα, η εκπραγμάτισή του, αυτό το ανίσχυρο, μηδενικό του ίχνος. Ένα ίχνος απόλυτα παραδομένο στην αναπαράστασή του, στη φαντασματική του μορφή. Και είναι γι αυτόν ακριβώς το λόγο που στερεί κι απ' το ερωτικό υποκείμενο την ύπαρξή του, που τ' αφήνει εκτεθειμένο στην έλξη του Άλλου. Μια ανεκπλήρωτη ύπαρξη, εγκαταλελειμμένη στη συνείδησή της, στην αυτοαναπαράστασή της, όταν η γλώσσα θα ναι πάντα για τον άνθρωπο αυτό και μόνο: η γλώσσα του Άλλου.

Αντουανέττα Αγγελίδη

Σκηνοθέτης κινηματογράφου
και εικαστικός, Αρχιτεκτονική
(Ε.Μ.Π.), Σκηνοθεσία και
Μοντάζ (Ι.Δ.Η.Ε.Σ., Παρίσι),
Θεωρία Κινηματογράφου
με τον Christian Metz. Έχει
σκηνοθετήσει τέσσερις μεγάλου
μήκους ταινίες – **Idées Fixes**
/ Dies Irae (1977), **Τόπος**
(1985), **Οι Ώρες** (1995),
Κλέφτης ή η Πραγματικότητα
(2001) – που προβλήθηκαν
σε διεθνή κινηματογραφικά
φεστιβάλ και μουσεία σύγχρονης
τέχνης. Επίκουρη Καθηγήτρια
Σκηνοθεσίας στο Τμήμα
Κινηματογράφου του Α.Π.Θ.
Έχει διδάξει Κινηματογραφική
Θεωρία στα Πανεπιστήμια
της Πάτρας, της Θεσσαλίας
και του Αιγαίου. Μέλος της
Ευρωπαϊκής Ακαδημίας
Κινηματογράφου. Ιδρυτικό
μέλος της Ελληνικής Ακαδημίας
Κινηματογράφου (αντιπρόεδρος
2009-2011). Τιμητικό
αφιέρωμα στο 46ο Διεθνές
Φεστιβάλ Κινηματογράφου της
Θεσσαλονίκης, τιμητικός Χρυσός
Αλέξανδρος, μονογραφία.

ORGANIC GAMES 2 – ΕΞΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ ΕΞΑΓΝΙΣΜΟΣ (video και φωτογραφίες)

Η Αντουανέττα Αγγελίδη, εμβληματική προσωπικότητα του πρωτοποριακού κινηματογράφου στην Ελλάδα, συμμετέχει στην έκθεση με μια εγκατάσταση με τίτλο *Organic games 2* – Εξαναγκαστικός εξαγνισμός, που αποτελείται από ένα βίντεο και ένα αντικείμενο. Στο βίντεο με τίτλο *Tears Sins*, εμφανίζεται να σκίζει τα επτά θανάσιμα αμαρτήματα και να διαβάζει παράλληλα κείμενα για τον πατέρα της και τη γλώσσα. Η πένθιμη εικονοποιία της Αγγελίδη, ρωμαλέα μπροστά στο αδύνατο της απόλαυσης, δίνει στην επιθυμία μια μοναδική ευκαιρία, τη δυνατότητα της ποιητικής της μετουσίωσης.

Νίκος Αρτέμης

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1964. Σπούδασε Ζωγραφική και Ψηφιακές Μορφές Τέχνης στην Α.Σ.Κ.Τ. Έχει παρουσιάσει έργα του σε 5 ατομικές εκθέσεις (1990, 1991 Γκαλερί Ελένη Κορωναίου, 1998 ΑΔ, 2009 Παλαιό Φρούριο Κέρκυρας, 2012 Cheapart) και έχει συμμετάσχει σε πολλές ομαδικές, με σημαντικότερες τις 4η Μπιενάλε Νέων (Μπολόνια 1988) και Sony's Heart (Βερολίνο, 2000). Παράλληλα δραστηριοποιήθηκε στο χώρο της μουσικής σαν μέλος των Spy F & the Zakulas (2001-2003) με ζωντανές εμφανίσεις και δύο δισκογραφικές κυκλοφορίες. Από το 2011 δουλεύει το μουσικό πρότζεκτ Opera di Bestia.

www.nikosartemis.com

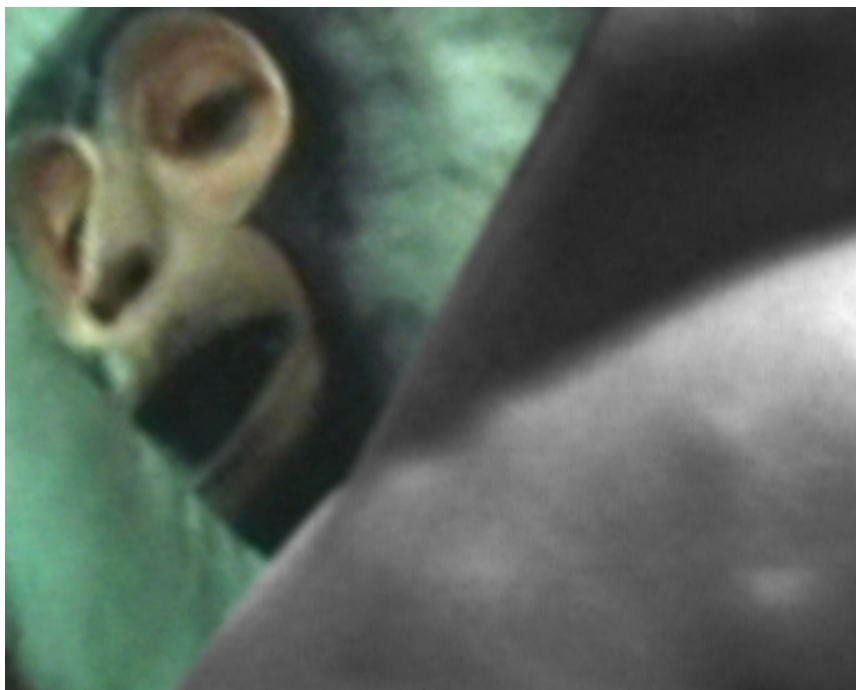

JOY DIVISION - ντέξιον, δερμάτινες ζώνες, βινύλιο, σπάγκος, πολυεστερικός νάνος, σπιράλ, λάμπες υπεριώδους φωτός
ύψος 215εκ. πλάτος 300εκ. μήκος 200εκ.

Στην εγκατάσταση του Νίκου Αρτέμη η εκτεχνίκευση της σεξουαλικής απόλαυσης αναμετράται με την εκλειπτική της συν-κίνησης της. Ένα ψυχρό και ανελέητο, όργανο, το σεξουαλικό μηχανοστάσιο ενός σαδομαζοχιστικού περιβάλλοντος, με εμφανείς αναφορές στο μεσαιωνικό μαρτυρολόγιο, που εν-τοπίζει τη σεξουαλική απελευθέρωση στο πιο προσδιορίσιμο ίχνος της, αυτό του μηχανιστικού της αναδιπλασιασμού. Σ' εκείνο ακριβώς το σημείο που απολύει όμως και τις παιγνιώδεις της ανατροπές. Η λειτουργικότητα δεν αφήνει κανένα περιθώριο στη διακινδύνευση, είναι μια αντικειμενοποίηση μόνο, μια ελάχιστη, σχεδόν μηδενική, δυνατότητα.

Λουκία Αλαβάνου

Σπούδασε στο Byam Shaw School of Art (BA), στο Chelsea College of Art and Design (PGDip) και στο Royal College of Art (MA). Το 2007 ήταν η νικήτρια του Βραβείου ΔΕΣΤΕ. Έχει πραγματοποιήσει εννέα ατομικές εκθέσεις στην Κωνσταντινούπολη, το Τρέντο, τη Ζυρίχη, την Κοπεγχάγη, το Βερολίνο, την Αθήνα και την Ελευσίνα. Έχει συμμετάσχει σε πολλές ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό, όπως μεταξύ άλλων: Hell As Pavilion, Palais de Tokyo, Παρίσι, Εικαστικοί Διάλογοι, Ωνάσειο Πολιτιστικό Κέντρο, Αθήνα, Identity, Body It, NCA / Nichido Σύγχρονης Τέχνης, Τόκιο, Satellite Works, Centre de Production et de Diffusion en Art Actuel et Multidisciplinaire, Κεμπέκ, 5ο Βραβείο ΔΕΣΤΕ, Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ, Αθήνα.

THERE IS NOTHING BETWEEN US 2008 - Video stills - Single-Channel Video Installation 4'44"

Στο βίντεο *There Is Nothing Between Us*, της Λουκίας Αλαβάνου, ένα απροσδιόριστο σώμα αναλαμβάνει όλες τις μορφές των ονομάτων του. Ένας ζωολογικός εκτροπισμός όπου το σωματικό διανοίγεται όχι στο σκιά-γράφημα της διαφοράς του αλλά στη δυναμική της δυναμικής του. Μια κλίμακα εντυπώσεων που εκτρέπει την εικόνα από το έμφυλο ίχνος της, στο μετεωρισμό της σαγήνης και στην παραμυθητική της μοναδικής του απορίας.

Αθανασία Βιδάλη

ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΚΕΣ ΑΒΥΣΣΟΙ - χρωματιστό μολύβι σε χαρτί - 140X190cm

Γεννήθηκε στα Τρίκαλα το 1986.

Το 2010 αποφοίτησε από την
Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών
με πτυχίο Ζωγραφικής και το
2012 από το Μεταπτυχιακό
Τμήμα Εικαστικών Τεχνών.

Έχει συμμετάσχει σε διάφορες
εκθέσεις στην Ελλάδα και στο
εξωτερικό. Ζει και εργάζεται
στην Αθήνα.

Στη ζωγραφική επιφάνεια της Αθανασίας Βιδάλη μια έκταση δέρματος είναι διάστικτη από θηλές και καρκινώματα. Μια άφυλλη επιδερμίδα, μιας και οι θηλές δεν αναγνωρίζονται ως γυναικείες ή αντρικές. Στην ιατρική ορολογία η ονομασία του τραύματος είναι: λύση της συνέχειας του δέρματος. Μια ονομασία που ονομάζει άριστα κι αυτό το διχασμένο υποκείμενο του έρωτα αλλά και της ψυχανάλυσης. Ένα υποκείμενο αφιερωμένο απόλυτα στις τραυματικές του ελλείψεις. Μια βιοπολιτική κατασκευή, ρημαγμένη και προγραμματισμένη, στο καθεστώς της υποταγής της. Η γυναικεία φύση εκτίθεται έτσι στη μορφική της απόγνωση, στις τραυματικές της καθηλώσεις, στο παρόν μιας ανίσχυρης υλικότητας, εκτεθειμένης ανελέητα από το ίδιο το πεπρωμένο του θανάτου της.

Ρέα Βαλντέν

Σημειολόγος και πειραματική κινηματογραφίστρια. Σπούδασε αρχιτεκτονική στο Α.Π.Θ. Διδακτορικό στη φιλοσοφία στο University of Cardiff, με τον Christopher Norris. Επί του παρόντος είναι μετα-διδακτορική ερευνήτρια στο Α.Π.Θ. και επισκέπτρια ερευνήτρια στην Α.Σ.Κ.Τ., όπου μελετά τον ελληνικό avant-garde κινηματογράφο. Έχει διδάξει στην Α.Σ.Κ.Τ., στο Τμήμα Κινηματογράφου του Α.Π.Θ., στο Πανεπιστήμιο της Θεσσαλίας, στο University of Cardiff και στο Cardiff School of Art and Design. Μέλος της Ελληνικής Σημειωτικής Εταιρείας, της Society for European Philosophy και του European Network for Avant-Garde and Modernism Studies. Έχει δημοσιεύσει περί τη σημειωτική, τη γνωσιοθεωρία και τη θεωρία κινηματογράφου. Έχει γράψει σενάρια για ταινίες μυθοπλασίας και σκηνοθετήσει μικρού μήκους ταινίες.

THE SUBJECT OF DESIRE (18 σκίτσα και κείμενο)

Στο έργο της Ρέας Βαλντέν, σελίδες σημειωματαρίων συνθέτονται, απεικονίζοντας την απειρότητα ενός εντοπισμένου σημείου, αυτή τη λιβιδινική του ένταση. Η απροσδιοριστία του θηλυκού ίχνους καταδειχνεται εδώ σε όλες τις δυνατές του γραφές. Μια χειρο-τεχνία που εγγράφει το σημείο του πράγματος στο κρυπτικό τόπο της διαφοράς του.

Γιώργος Γυπαράκης

Σπούδασε γλυπτική στη Σχολή Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ. και γραφιστική στη Βακαλό. Ολοκλήρωσε τις μεταπτυχιακές του σπουδές στην Α.Σ.Κ.Τ. με υποτροφία του ΙΚΥ. Είναι επίκουρος καθηγητής στην Αρχιτεκτονική Σχολή του Ε.Μ.Π. Είναι ιδρυτικό μέλος της ομάδας RADAR. Έχει πραγματοποιήσει έξι ατομικές εκθέσεις, ενώ έχει συμμετάσχει σε πολυάριθμες ομαδικές εκθέσεις, μεταξύ των οποίων: (2012) Άγωνα γραμμής- Γιώργος Γυπαράκης, Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης Κρήτης, Ρέθυμνο / (2011) Greek-Art, SEM-ART gallery, Μονακό / (2009) Διευρυμένες οικολογίες, Ε.Μ.Σ.Τ., Αθήνα / (2008) Κάθε μήνα, Ε.Μ.Σ.Τ., Αθήνα, Athensville, ART-ATHINA, Αθήνα / (2007) Τόπος-Εγγονόπουλος, Μ.Μ.Σ.Τ., Θεσσαλονίκη (2006) Αφίξεις-Ελλάδα, Vangjush Mio, Αλβανία, Σταγονόφωνο, 1st Athens International Performance Art Festival, BIOS, Αθήνα, Ό,τι απομένει είναι μέλλον, Πάτρα / (2001) MIART, Μιλάνο, Ιταλία / (1998) Τρεις γενιές Ελλήνων Καλλιτεχνών, Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Τελ Αβίβ, Ισραήλ / (1995) ELYTRON, XLVI Μπιενάλε Βενετίας, Βενετία. / Τριενάλε Γλυπτικής, Οσάκα, Ιαπωνία

www.gyparakis.com

Στην εγκατάσταση του Γιώργου Γυπαράκη η αυνανιστική καθήλωση του σύγχρονου υποκειμένου εξαντλείται στα τεχνουργήματα της απόλαυσής της. Εργαλειακά αντικείμενα, απόλυτα προσαρμοσμένα και επικεντρωμένα στη μηχανιστική ανάκληση της ηδονής. Αυτό που άλλοτε το ερωτόληπτο υποκείμενο, το οσφραϊνόταν στον αέρα, σ' αυτή την αύρα του άλλου, σήμερα εντοπίζεται στην αδιαφορία του τεχνάσματος, στο αναπόφευκτο μιας εργαλειακής μετουσίωσης. Σ' αυτόν τον ορίζοντα όπου το πραγματικό διακύβευμα δεν είναι πλέον ο άλλος αλλά ο έλεγχος μιας εγωκεντρικής απόλαυσης.

Χρήστος Δεληδόμος

Γεννήθηκε στην Κομοτηνή το 1979. Σπούδασε ζωγραφική στην Α.Σ.Κ.Τ., ενώ από το 2011 παρακολουθεί το Μεταπτυχιακό πρόγραμμα Εικαστικών Τεχνών της ίδιας σχολής. Το 2006 παρακολούθησε ένα σεμινάριο της Adobe Illustrator στο Central Saint Martins College of Art & Design στο Λονδίνο. Έχει παρουσιάσει το έργο του σε ομαδικές εκθέσεις, μεταξύ των οποίων: (2013) *Drawing Now*, Παρίσι / (2012) *Volta8*, Βασιλεία / (2011) *Drawing stories*, 50-1 gallery, Κύπρος / (2010) *Sensitivity Questioned*, Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλέανα Τούντα, Αθήνα / (2010) *Artists for Athens pride II*, The Breeder gallery, Αθήνα / (2009) *Paint-id*, Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, 2η Biennale Θεσσαλονίκης / (2007) *ΧΡΑΑΤΣ!* Μόδα από χαρτί, Μουσείο Μπενάκη, Αθήνα. Το 2011 παρουσίασε την πρώτη του ατομική έκθεση με τίτλο *At Least They Died Together* στην Tint gallery στη Θεσσαλονίκη.

Στη γλυπτική σύνθεση του Χρήστου Δεληδόμου η σεξουαλική απόλαυση εκθέτει και εκτίθεται στην αιχμηρότητα των σημείων της. Ένα απωθητικό, και ταυτόχρονα μαζί, αισθησιακό, ναρκισσιστικό, περιβάλλον, που περικλείει τον εαυτό του και τους μικρόκοσμους των θυμάτων του. Η επιθυμία και η απόλαυση εγγράφονται έτσι στο καθεστώς της απειλής. Ο άλλος, εγείρεται πάντοτε στο ακανθώδες περίβλημα της προσβολής, και της απουσίας του.

Ζωρζ Ζακοτέ

Ο Georges Jacotey (Ζωρζ Ζακοτέ), έχει σπουδάσει Σκηνοθεσία Κινηματογράφου στη Σχολή Καλών Τεχνών του ΑΠΘ και έχει δουλέψει για το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος και την Κρατική Τηλεόραση. Από το 2010, αφήνοντας πίσω του το τμήμα κινηματογράφου στρέφεται στα εικαστικά και στα νέα μέσα. Ασχολείται κυρίως με την ψηφιακή ζωγραφική και το animation, τη Net Art και με online video performance. Έργα του έχουν εκτεθεί στο Museum of the Moving Image στη Νέα Υόρκη και στη The Photographers' Gallery στο Λονδίνο. Είναι επίσης ο ιδρυτής της online γκαλερί #0000FF, της πρώτης γκαλερί στο Facebook.

2NIGHT IM GONNA CUM 4U (SEE MY FACE AS I CUM FOR YOU INTERNET) video - 29'

Στο έργο *I cum for you, internet* του Ζωρζ Ζακοτέ ο άλλος δεν είναι μια ενσώματη ετερότητα αλλά μια ψηφιοποιημένη διάδραση, μια αλληλεπιδραστική οθόνη που δεξιώνεται τη ζώνη του φαντασιακού και υποκρίνεται το βάθος της. Οι χρήστες του Cam 4 κάνουν live sex ενώπιον αυτής της διαφάνειας, χύνουν όχι στο βλέμμα του άλλου, αλλά στο θάμβος της απομακρυσμένης του σκιάς. Ο άλλος που με βλέπει και αφήνει τα comment του, είναι ο άλλος μιας υπερφαντασιακής συσώρευσης που διαγράφεται στο δυνητικό ορίζοντα της διαδικτυακής μου κραιπάλης. Ένα ψηφιακό, ηδονοβλεπτικό, βλέμμα που με σκανάρει διαρκώς αποτυγχάνοντας όμως να αποκρυπτογραφήσει το ψυχικό μου πένθος. Στη σκηνή του σεξουαλικού, το σώμα, το σώμα το δικό μου αλλά και του άλλου, είναι ο τόπος της εγγύτητας και απομάκρυνσής μου. Η ψηφιοποιημένη του σκιά αδυνατεί να αναμετρηθεί με την άβυσσο αυτής της αγωνίας μου.

Ειρήνη Καραγιαννοπούλου

Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη και σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών του Saint-Etienne. Η δουλειά της, που περιλαμβάνει μεταξύ άλλων σχέδιο, animation, ζωγραφική, collage και ήχο, έχει παρουσιαστεί πολλές φορές στην Ελλάδα και το εξωτερικό, σε διάφορα ιδρύματα, χώρους και καλλιτεχνικές εκθέσεις και διοργανώσεις, όπως οι εξής: ΔΕΣΤΕ, Centre Pompidou, Art in General, XYZ Outlet, Lustlands, ΕΠΕΚΕΙΝΑ, Grand Union, Liste, Artissima, Pulse Miami, Grand Union, Art Athina, Unlimited Contemporary, Vitamin gallery, Ιλεάνα Τούντα, Λόλα Νικολάου, Arge Kunst Museum, ΜΜΣΤ, Zino Project, Family Business, Deja Vecu. Είναι μέλος του συνεργατικού διδύμου Extra-Conjugale.

Μέσα από τη γραφή του κοριτσίστικου λευκώματος, η Ειρήνη Καραγιαννοπούλου εκθέτει την ηρωίδα της. “Ένα κοριτσάκι που τα μαλλιά του αντιστέκονται στους νόμους της βαρύτητας”, όπως μου το πρωτοπαρουσίασε η ίδια, και που συνεχώς συλλαμβάνεται μέσα σε οριακές καταστάσεις κινδύνου και αυτοκαταστροφής. Όπως για παράδειγμα όταν αυνανίζεται κρυμμένη πίσω από κάποιες φυλλωσιές στη θέα ενός γυμνού κλαδιού, ή όταν παίζει βάζοντας στο στόμα της την ουρά ενός κροκόδειλου. Το ερωτικό ένστικτο μόλις και αναδύεται μέσα από τις τρυφερές πτυχώσεις της κοριτσίστικης καρδιάς και με μια πρωτόγνωρη ένταση. Το κοριτσάκι αφήνεται έτσι σ’ αυτές τις λιβιδινικές του εξάρσεις, στους μυστικούς του θριάμβους. Βάζει τ’ ακροδάκτυλά του ακριβώς σ’ αυτή τη σχισμή απ’ όπου αναδύεται αυτό που μέσα του ήταν εν υπνώσει και που τώρα θα ναι ο τρόπος μόνο της κατάδικής του ισχύος.

Λίζη Καλλιγιά

Γεννήθηκε το 1943 στην Αθήνα και σπούδασε στην Α.Σ.Κ.Τ. Χρησιμοποιεί πολλά μέσα, όπως σχέδιο, φωτογραφία, βίντεο, εγκαταστάσεις κλπ. και συνήθως δημιουργεί θεματικές σειρές. Από το 1983 παρουσιάζει την δουλειά της σε πολλές εκθέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Οι πιο πρόσφατες από αυτές είναι: (2012) Στο Ξενία της Άνδρου / (2011) Στο σπίτι του Καβάφη / (2010) Μετοίκησις / (2003-2007) Κολυμβητές. Για τη σειρά Κολυμβητές βραβεύτηκε στην Μπιενάλε της Αλεξάνδρειας. Έχει εκδώσει οχτώ βιβλία με την δουλειά της στις εκδόσεις Άγρα και Κύβος, ενώ έργα της υπάρχουν σε ιδιωτικές συλλογές και σε Μουσεία. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα και τις Σπέτσες.

ΣΩΜΑΤΑ 2013 - τέσσερα φωτεινά κουτιά 45X35εκ.

Στα τέσσερα φωτεινά κουτιά της Λίζης Καλλιγιά, το γυναικείο σώμα αποκαλύπτεται στη φωτεινότητα της μοναδικής του έλξης. Ένα ημίγυμνο, ακέφαλο, γυναικείο κορμί, στη πληθυντική του εκφορά, που υπάρχει και διατίθεται στη σκηνή της επιθυμίας του. Μια επιθυμία που το διαστρέφει στη σκιά της ανωνυμίας και ακυριολεξίας του. Ένα σεξουαλικό αντικείμενο απόλυτα παραδομένο στη κατάχρηση της μυστικής του απόλαυσης. Το γυναικείο σώμα είναι ο τόπος των αποκαλυμμένων σημείων. Εκεί ακριβώς όπου αναμετράται όχι η επιθυμία του άλλου, αλλά η δική του κρυπτότητα, η αντοχή του στη χειρονομία της αποκάλυψής του. Η από-κάλυψη είναι κάλυψη, ακριβώς επειδή το αποκαλυμμένο σημείο δεν αφορά τον άλλον, αλλά την επιτυχία ή αποτυχία της εντύπωσής του.

Άννα Λάσκαρη

Πραγματοποίησε μεταπτυχιακές σπουδές στη ζωγραφική και τη χαρακτική στο Pratt Institute, παρακολούθησε μαθήματα ανατομίας για καλλιτέχνες με τον Robert Beverly Hale στο Art Students League και σπούδασε Video art, Computer Art, Web design και Flash animation στο New School στη Νέα Υόρκη. Η πρακτική της συμπεριλαμβάνει γλυπτική, σχέδιο, εγκαταστάσεις βίντεο, φωτογραφία, 3d animation, διαδικτυακά πρότζεκτς και άλλες φόρμες κοινωνικών δράσεων. Το έργο της έχει παρουσιαστεί σε χώρους όπως το Palais de Tokyo στο Παρίσι, το Goethe Institute στην Άγκυρα, το vkunst στη Φραγκφούρτη, το Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης στη Θεσσαλονίκη, στη γκαλερί a.an-toporoulou art στην Αθήνα και στο Washington Shakespeare Company στη Washington, DC. Έχει πραγματοποιήσει εγκαταστάσεις σε δημόσιους χώρους όπως ο σταθμός μετρό Συντάγματος, το αεροδρόμιο του Κoltsovo στη Ρωσία και στο Franklin Street Exhibition Center στη Νέα Υόρκη.

GRECO ROMAN 1998 - υγρό μέταλλο, κερί, σκόνες, δέρμα, μέταλλο και ξύλο σε γύψο - 56X38X10cm

Στο γλυπτό της Άννας Λάσκαρη, μια ελληνορωμαϊκή πανοπλία προσαρμόζεται πάνω στο γυναικείο σώμα. Μέσα από τη μυθική τάξη των γυναικών πολεμιστριών εξέρχεται ένα αντικείμενο που αποπειράται να αφηγηθεί το αδύνατο του σημαίνοντος που επενδύει. Οι μαστοί που φέρει επάνω του και το στιγματίζουν, υπομνηματίζουν ό,τι αποσιώπησε η ιστορία, τη κοινωνική θέση της γυναίκας αλλά και την εκλειπτική της επιθυμίας της. Μια διπλή λοιπόν διεκδίκηση.

The Callas

Έχουν πραγματοποιήσει και συμμετάσχει σε πολλές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό, μεταξύ των οποίων οι εξής:
Hell As Pavillion, Palais de Tokyo, Παρίσι, Lustlands, Family Business, Νέα Υόρκη, Peepee, Atopos cnc, Αθήνα, Ντέρτι (Dirty) Humanism, Faggionato Fine Art, Λονδίνο, Happy End, Yinka Shonibare space, Λονδίνο, Heaven, 2nd Athens Biennial, Αθήνα, Lipstick, Andreas Melas Gallery, Αθήνα, Part Time Punks, DESTE foundation. Το 2004 σχημάτισαν το noisepop band/collective The Callas. Έχουν κάνει live σε σημαντικά Ευρωπαϊκά Φεστιβάλ και clubs όπως τα Indietracks Festival (UK), The Great Escape Festival (UK), Taktfrei Festival (Berlin), Artrock Magazine (UK), Old Blue Last (UK), Brixton Windmill (UK), Sala Apolo (Barcelona). Το 2013 ολοκλήρωσαν το νέο τους άλμπουμ σε παραγωγή του Jim Sclavunos όπως επίσης και την πρώτη τους μεγάλου μήκους ταινία με τίτλο Lustlands (Haos film).

CUT - embroidery on canvas - 100X200m - courtesy the artists

Χειροτεχνώντας οι Callas σχηματοποιούν το οπτικό τους περιβάλλον. Γραμμικές και χρωματικές συνθέσεις, στην ένταση της φωτεινότητας της οθόνης, που διαγράφουν με μια αφηρημένη διάθεση την υλική επανεμφάνιση της εικόνας. Στην επιστροφή αυτή όλο και κάτι χάνεται. Στο CUT, το φύλο της γυναίκας εικονίζεται δίχως την εικόνα του, είναι μόνον ένα μυστικιστικό, παγανιστικό σύμβολο, μιας Rock n' Roll ψυχεδέλειας. Μια σκιά εικόνας που εκπέμπει το εκστατικό του ίχνος, ένα ίχνος πέραν του σωματικού, αυτή την αφυλοποιημένη του, διασεξουαλική ιδέα. Στο σύγχρονο περιβάλλον του σεξουαλικού όλες οι οπές προσομοιάζουν πλέον με οπές απόλαυσης.

Νίκος Καναρέλης

Σπούδασε ζωγραφική
Α.Σ.Κ.Τ. και ολοκλήρωσε το
Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα
Εικαστικών Τεχνών της ίδιας
σχολής. Συμμετείχε στο
Ευρωπαϊκό Πρόγραμμα RADAR
με αντικείμενο την συνύπαρξη
καλλιτεχνών σε ευρωπαϊκές
πόλεις. Ήταν υπότροφος
των πόλεων της Βενετίας και
του Plovdiv (Βουλγαρία), για
την δημιουργία της έκθεσης
RADAR LIFE στο πλαίσιο της
50ης Μπιενάλε Βενετίας. Έχει
πραγματοποιήσει δύο ατομικές
εκθέσεις στην γκαλερί Loraini
Alimantiri Gazonrouge (Déjà vu,
2005 και The Public gets what
the public wants, 2009), ενώ
έχει συμμετάσχει σε πολλές
ομαδικές εκθέσεις σε γκαλερί
και μουσεία στην Ελλάδα και το
εξωτερικό.

Μέσα από την παραδοσιακή ιαπωνική τέχνη origami (δίπλωμα χαρτιού) ο Νίκος Καναρέλης δια-γράφει έναν αισθητικοποιημένο ορίζοντα. Μια αποδομητική τεχνική που έρχεται να υπονομεύσει τη κλασικότερη φαντασμαγορία του γυμνού σώματος. Με μια παιγνιώδη διάθεση, εξ έλκει διασώζοντας, απ' αυτή τη δημιουργική καταστροφή, μοναδικές στιγμές που χαρακτήριζαν τη προτέρα εικόνα. Μια επαναδιευθέτηση χειρονομιών στο περιβάλλον τώρα μιας ύστερης και απομαγεμένης γνώσης. Αυτή η νέα εικονογραφία δεν καταγράφεται όμως ως παραβίαση, όπως ίσως οι καταγωγικές της εικόνες, αλλά ως μια γραφή που κομίζει τον κυνισμό του παιγνιδιού, μια αλήθεια πλήρως αποστασιοποιημένη από τα είδωλα του άλλου.

Ελένη Λύρα

Η ΚΥΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΜΟΝΟΚΕΡΟΣ / nonchaloir - εκτύπωση σε ύφασμα - διαστάσεις 250X200εκ.

Η Ελένη Λύρα σπούδασε στην
Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών
της Αθήνας, στο εργαστήριο
της Ρένας Παπασπύρου. Έκανε
μαθήματα σκηνογραφίας με
καθηγητή τον Γ. Ζιάκα.
Μεταπτυχιακό ΑΣΚΤ Αθήνας
«Ψηφιακές Μορφές Τέχνης».
Έχει πραγματοποιήσει τρεις
ατομικές εκθέσεις και έχει
συμμετάσχει σε ομαδικές
εκθέσεις στην Ελλάδα και το
εξωτερικό.

Με το έργο της *Nonchaloir* (Αδιαφορία), η Ελένη Λύρα, αναπαριστά φωτογραφικά τη διάσημη μεσαιωνική απεικόνιση της γυναίκας με το μονόκερο. Ο μονόκερος ως αυτό το κρυπτικό όνομα του φαλλικού αντικειμένου που αναγνωρίζεται στην αδυνατότητά του. Όχι μόνο η συγκεκριμένη σκηνή αλλά και ο τίτλος που αποδίδει σ' αυτή τη σκηνή η Λύρα υπενθυμίζει μια κορυφαία επισήμανση της λακανικής σκέψης: το αδύνατο της φαλλικής απόλαυσης. Στη λακανική σκέψη η γυναίκα είναι αυτή που εγείρει τον Άλλον, που απολαμβάνει το ίχνος του, επιζητώντας τη κοινωνία μαζί του, την α-λήθειά του, τις διεμφανίσεις του, κι αυτές μαζί τις αδιαφανείς εγγραφές του. Στον ορίζοντα αυτού του διαγραμμένου σημαίνοντος ο Lacan θα εντοπίσει και θα αναδείξει το παράδειγμα της ιπποτικής αγάπης. Ένα «αινιγματικό παράδειγμα» που αποκαλύπτει ιστορικά το αδύνατο και αδιάθετο της γυναίκας, αυτό το α-πλήρωτο ίχνος του σεξουαλικού.

Κωνσταντίνος Λαδιανός

Ο Κωνσταντίνος Λαδιανός έχει πραγματοποιήσει και συμμετάσχει σε πολλές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό, μεταξύ των οποίων οι εξής:
(2013) *Family Ghosts' Calling*, Family Business gallery, Νέα Υόρκη, Hell As Pavilion, Palais De Tokyo, Παρίσι, Lustlands, Family Business gallery, Νέα Υόρκη / (2012) (O)IKEA, Hydra School Projects, Ύδρα, Lustlands, Αργολίδα / (2009) *Paint-id*, Μακεδονικό Μουσείο, Θεσσαλονίκη και Μουσείο Άλεξ Μυλωνά, Αθήνα / (2007) *Feed-Me*, Gazonrouge gallery, Αθήνα / (2006) *What Remains is Future*, Πάτρα.

Σε δύο παράθυρα του εκθεσιακού χώρου κρέμονται δύο κουρτίνες του Κωνσταντίνου Λαδιανού. Τα σχέδια τους, που είναι κεντημένα από τον ίδιο, είναι φαλλοί που μόλις και ξεχωρίζουν μέσα από φυλλωσιές. Ένα ανοίκειο θέαμα που σφραγίζει την οικειότητα του αντικειμένου. Στον ίδιο χώρο, ένα ζωγραφικό τώρα έργο του Κωνσταντίνου Λαδιανού, μια γυμνή γυναίκα που κάθεται περίλυπη, κυριολεκτικά πνιγμένη στα δάκρυα, και στο φόντο της, μέσα από συστάδες δέντρων, διακρίνονται εραστές σε ερωτικές τους περιπτώξεις. Η αναπόληση μόνο αυτών των στιγμών. Οι ερωτικές αναμνήσεις διαγράφουν όλο το οικείο περιβάλλον μας, το καθηλώνουν στην έλξη τους. Είναι η έλευσή τους που διαστρέφει το χρόνο στο αθεμελίωτο στερέωμα του. Η πραγματικότητα έτσι γίνεται μια ψευδαισθησιακή επιφάνεια προβολής. Μια ατελεύτητη σειρά εικόνων που διατρέχει όλον τον οικείο χώρο, μαρκάροντας τα αντικείμενά του, αφιερώνοντάς τα αναπόδραστα, από μια κατάχρηση ζωής σε μια ενόρμηση θανάτου.

Μαρία Λιανού

Σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών Αθηνών Γλυπτική και Ζωγραφική. Έχει λάβει υποτροφίες, βραβεία και έχει συμμετάσχει σε τοπικές και διεθνείς εκθέσεις σε χώρους, ιδρύματα και μπιενάλε τέχνης όπως: National Centre of Contemporary Art Moscow, Δημοτικό Κέντρο Τεχνών Λευκωσίας, Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης, Museum of Fine Arts Ekaterinburg, Supermarket Art Fair, Art Athina Art Fair, Lanitis Foundation, 10η Διεθνή Μπιενάλε Τέχνης Καΐρου, 1η Μπιενάλε Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης, 12η Μπιενάλε Νέων Δημιουργών Ευρώπης και Μεσογείου, σε χώρες όπως: Κύπρος, Ελλάδα, Ιταλία, Ισπανία, Σουηδία, Ολλανδία, Αυστρία, Ρωσία, Αίγυπτος. Έχει πραγματοποιήσει 4 ατομικές εκθέσεις και μια συνεπιμέλεια έκθεσης. Η δουλειά της περιλαμβάνει έργα σε γλυπτική, εγκαταστάσεις, ζωγραφική, video art.

www.marialianou.blogspot.com

FANTASY WATERS 2013 - neon lights, πλαστικό, ξύλο - διαστάσεις μεταβλητές

Στην εγκατάσταση της Μαρίας Λιανού, μια φωτεινή επιγραφή με τις λέξεις *Fantasy Waters* ορθώνεται πάνω από μια φουσκωτή πολυθρόνα θαλάσσης. Ένα σχόλιο πάνω στο τόπο της χαμένης απόλαυσης. Μια υπενθύμιση που καθηλώνει το υποκείμενο όχι τόσο στη νοσταλγία, όσο στην αδιαφορία ενός τέλους. Μια ψυχική καθήλωση που δεν διεγείρεται με μνημοτεχνικές πρακτικές αναβίωσης αλλά με το πένθιμο ίχνος της κατασπαταλημένης του ηδονής. Η πολυθρόνα έξω απ' τα νερά της είναι ένα μακάβριο εύρημα, ένα μνημείο της απώλειας, αυτό το αδύνατο ίχνος της ηδονής.

Καρολίνα ΜΕΙ

Σπούδασε στο Πανεπιστήμιο του Κεντ και στο London Institute.

Έχει πραγματοποιήσει ατομικές εκθέσεις σε μουσεία όπως το Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης (2012), και στο Freud Museum στο Λονδίνο (2011) και έχει συμμετέχει σε ομαδικές εκθέσεις όπως αυτές στο Charlottenborg Kunsthall, Κοπεγχάγη (2012), στο Royal Academy of Arts, Λονδίνο (2007) και στο Centre of Contemporary Art, Βαρκελώνη (2006).

Αντιπροσωπεύεται από την γκαλερί THE APARTMENT, Αθήνα.

Courtesy The Apartment, Athens

Ο μασκοφόρος άντρας της Κάρολιν Μεί, ένας Hustler που φωτογραφίζεται στο χώρο που κάθε βράδυ κάνει cruising. Ένα εκτεθειμένο είδωλο που φωτογραφίζεται όμως εδώ στη πιο πρόστυχη στάση του, αυτή της απόκρυψης. Η απόκρυψη που είναι άλλωστε και μέρος του παιχνιδιού του, μια παραπλάνηση που ενδυναμώνει την κυριαρχία του, καταργώντας γύρω του κάθε άλλη αντίληψη πραγματικότητας. Η έλξη και το μυστήριο που αποπνέει η μάσκα του, είναι της τάξης του τεχνοφανταστικού, των σεξουαλικών εξαρτημάτων. Είναι η έλξη που ασκεί πάνω μας το iso μιας μηχανής, η εγγυημένη της λειτουργικότητα. Ένα εφήμερο πάντα αντιστάθμισμά μπροστά στην εκλειπτική συγκίνηση του άλλου.

Ελένη Μπαγάκη

Ολοκλήρωσε τις σπουδές της (MA Fine Art) στο Central Saint Martins, στο Λονδίνο το 2006. Έχει πραγματοποιήσει και συμμετάσχει σε πολλές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό μεταξύ των οποίων: (2013) *No Eyes No Soul, Vitrina Project*, Αθήνα, *Lustlands: a family noir under the sun and other experience, Family Business*, Νέα Υόρκη / (2012) *Lustlands, Θερμισσία, New Somatography*, 50-1 gallery, Λεμεσός, *Sex, Birds and Rocks*, γραφεία LUST, Αθήνα, *Hello and Goodbye, Cremer Street*, Λονδίνο, *Art is Hard*, παλαιός σταθμός Πελοποννήσου, Αθήνα. Το 2012 συμμετείχε και συνεπιμελήθηκε τις εκθέσεις *Wild Wild Wilderness* και *One Night Stand* στην Αθήνα και την έκθεση *With and Without You* στα Χανιά. Το 2007 ήταν υποψήφια για το βραβείο *ISIS Art prize* και για το βραβείο *Celeste Painting Prize*. Από το 2013 είναι συνιδρύτρια του συνεργατικού project *ZINO*.

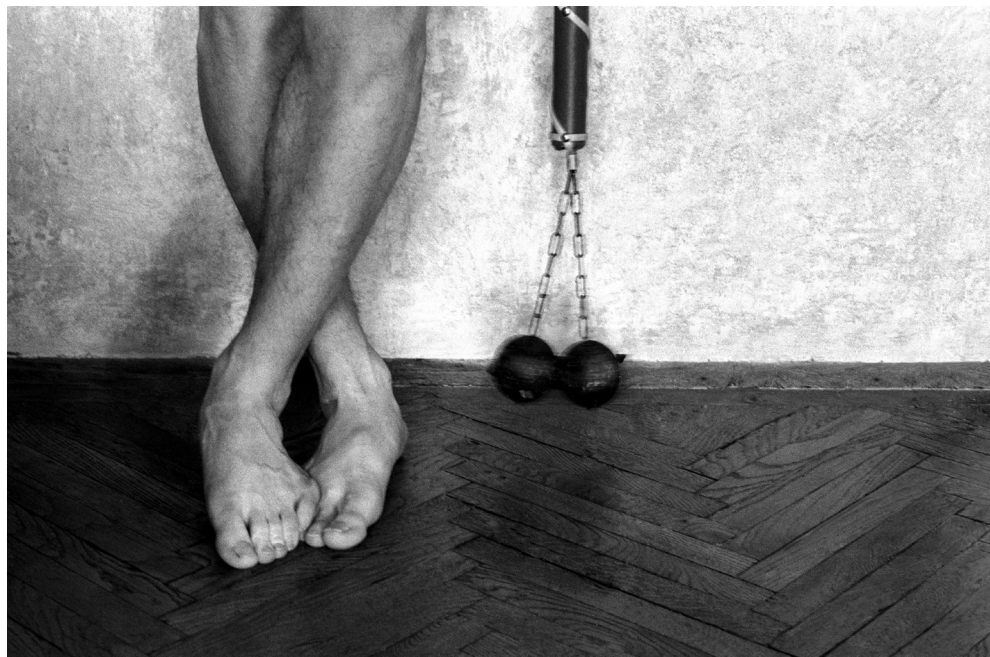

EAT YOUR OWN NUTS 2013 - μεικτή τεχνική - διάμετρος 100εκ.

Το αφαιρετικό περιβάλλον *Eat your own nuts*, της Ελένης Μπαγάκη, είναι ένα σχόλιο πάνω στη περιβόητη διαφορά των φύλων. Ένα γυναικείο χέρι επιχειρεί να αρπάξει δύο υπερμεγέθη καρύδια, ξηροί καρποί που ονοματίζουν και τους όρχεις, και που σύμφωνα με διατροφολόγους γυναικείων περιοδικών κάνουν καλό στην υγεία του εντέρου, μια πάθηση που είναι πολύ συχνή στις γυναίκες. Το διασεξουαλικό περιβάλλον, κοινός τόπος πλέον των επιστημών, διακωμωδεί τα αυστηρά ταυτολογικά πλαίσια των φύλλων αναγνωρίζοντας τα στην αδιάφορη στάση τους μέσα στο περιβάλλον της σύγχρονης μητροπολιτικής διάχυσης. Το γυναικείο έτσι χέρι που τείνει προς τα καρύδια είναι στην πραγματικότητα, ένα χάρτινο τίποτα, ένα επιφανειακό νόημα, μια κενή ταυτότητα.

Δημήτρης Ντοκατζής

Σπούδασε Καλές Τέχνες (Byam Shaw School of Art, Λονδίνο) και κινηματογράφο (The London International Film School). Η δουλειά του εκτείνεται στο χώρο της γλυπτικής, της φωτογραφίας, του film / video και του internet. Είναι ένα από τα ιδρυτικά μέλη της ομάδας PERSONAL CINEMA. Μεταξύ του 1989 και 1997 το ενδιαφέρον του ήταν επικεντρωμένο στην παραγωγή έργων που ασκούσαν κριτική στο αστικό περιβάλλον μέσα από μινιμαλιστικές κατασκευές και εγκαταστάσεις, επηρεασμένες από την αρχιτεκτονική και το design. Από το 1997 μέχρι σήμερα έχει επιμεληθεί και οργανώσει ατομικά και ομαδικά projects που έχουν υλοποιηθεί στο φυσικό χώρο, αλλά και στο διαδίκτυο με θέματα πολιτικοκοινωνικού περιεχομένου. Έργα του βρίσκονται σε δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές. Κατά την διάρκεια των τελευταίων τριών ετών έχει εκθέσει στην γκαλερί The Apartment και στο Freud Museum στο Λονδίνο.

IN LIMBO #2 1986/201 - inkjet on Verona paper - 83X117cm - framed. By Dimitris Dokatzis, courtesy The Apartment

Δυο γυμνά ανδρικά πόδια κι ένα όργανο βασανισμού να κρέμεται δίπλα τους. Στο έργο αυτό του Δημήτρη Ντοκατζή η εικόνα επιτείνει τα σημεία της. Μια υπερσυσώρευση νοήματος που εκθέτει το περιβάλλον της στο αναπόδραστο της κατασκευής του. Το σαδομαζοχιστικό περιβάλλον είναι μια καθ' ολοκληρίαν εξάντληση, όχι τόσο λόγω των ανάληπτων πρακτικών του, όσο αυτής της ψυχρής επιμελητείας του. Το θύμα και ο θύτης σ' αυτή τη προδιαγεγραμμένη προοπτική των ρόλων τους εξαντλούνται στην κατανάλωση των τεχνικών τους. Είναι έτσι ένα περιβάλλον αλώβητων φαντασμάτων. Αυτό το μοναδικό παράδειγμα της Ιουστίνης που την διαπερνούν οι πάντες κι όμως αυτή παραμένει ακέραια. *Mais... vous pleurez, Milord?*

Νίνα Παπακωνσταντίνου

Σπούδασε Ελληνική Φιλολογία στην Αθήνα και Καλές Τέχνες στο Camberwell College of Arts στο Λονδίνο. Έχει παρουσιάσει τη δουλειά της σε εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Πρόσφατες εκθέσεις: "Pen to Paper", Athr Gallery, Σαουδική Αραβία, "Le ciel bientôt sera trop court", Martine Aboucaya, Παρίσι, "La Plasticité du Langage", επιμέλεια: Jeanette Zwingenberger, Fondation Hippocrène, Παρίσι, "Αντί Γραφής" (ατομική έκθεση), Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Αθήνα, 2η Μπιενάλε της Αθήνας, επιμέλεια: Χριστόφορος Μαρίνος, "Heart in Heart", επιμέλεια: Άννα Καφέτση, Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Αθήνα, "Μίμοι", επιμέλεια: Χριστόφορος Μαρίνος, Kalfayan Galleries, Αθήνα, "Και Τώρα;", επιμέλεια: Χριστίνα Πετρηνού, Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Θεσσαλονίκη, "Διεμπειρίες Ελλάδα 2008", Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Αθήνα, 798 Space, Πεκίνο, "Σε Ενεστώτα Χρόνο", Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Αθήνα. Η Νίνα Παπακωνσταντίνου εκπροσωπείται από τις Kalfayan Galleries, Αθήνα - Θεσσαλονίκη.

SEVEN BED TIME STORIES VI 2009 - μολύβι και τρύπες με βελόνα σε χαρτί - 35X30εκ.
Ευγενική παραχώρηση: η καλλιτέχνης και οι Kalfayan Galleries, Αθήνα-Θεσσαλονίκη

Στη σειρά έργων Bed-time stories της Νίνας Παπακωνσταντίνου η σεξουαλική επιθυμία αναλαμβάνει τον κειμενικό εαυτό της. Τα γλωσσικά υποκείμενα διαθλώνται μέσα στη πληθώρα των υφολογικών τους εκτροπών. Αν υπάρχει κάτι που να υπαγορεύει στο υποκείμενο τον ορίζοντα της επιθυμίας του αυτό δεν είναι άλλο απ' τη διάτρητη γλώσσα του. Οι φαντασιακές καταφυγές του ασυνειδητου αναφύονται μέσα απ' αυτές τις τρύπες που ανοίγει ο άλλος στη γλώσσα μας, τρύπες που δεν λένε τίποτε, ούτε αποσιωπούν τίποτε, αλλά που όμως κάτι σημαίνουν. Η διάτρητη επιφάνεια της Νίνας Παπακωνσταντίνου δεν ανασύρει έτσι ένα κείμενο, αλλά το εμβαπτίζει στις προσομοιώσεις των σημείων του, το εξαρθρώνει, αναδημιουργώντας το πάλι και πάλι σε αυτό που ήταν πάντα τα κείμενα: μια σύλληψη του αοράτου σε κάτι που μόλις και γίνεται ορατό.

Ελένη Μυλωνά

Σπούδασε στο Πανεπιστήμιο της Γενεύης και κατόπιν ταξίδεψε με υποτροφία Fulbright για μεταπτυχιακό στη δημοσιογραφία στο Πανεπιστήμιο Κολούμπια της Νέας Υόρκης. Αργότερα σπούδασε φωτογραφία στο Central London Polytechnic και παρουσίασε την δουλειά της στο Royal Photographic Society. Έχει διδάξει στο Parson's / The New School στη Νέα Υόρκη και έχει δώσει πολλές διαλέξεις σχετικά με το έργο της που βρίσκεται σε πολλές δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές. Έλαβε μέρος στην εικαστική επιθεώρηση Ελληνοαμερικανικής Τέχνης, *Modern Odysseys*, και συμμετείχε στην πρώτη Μπιενάλε της Αθήνας *Destroy Athens to 2007* καθώς και στην έκθεση *Roaming Images* της 3η Μπιενάλε Θεσσαλονίκης το 2011.

THE EXECUTIONER 1984 - digital print on archival paper - 75X89cm

Στο *The executioner* της Ελένης Μυλωνά η γυναικεία ταυτότητα του εικονιζομένου προσώπου διατίθεται στη πληθωρικότητα των ερμηνειών του. Η κουκούλα που καλύπτει το πρόσωπο, οι βαθιές μεταμορφωτικές σκιές πάνω στο σώμα, η τριχοφυΐα των χεριών, η στάση αυτών των χεριών, αποκαλύπτουν μια ολόκληρη σημειουργία. Το γυμνό σώμα ακόμη και όταν εκθέτει τα φυλετικά του χαρακτηριστικά είναι τα ίχνη μιας άλλης ενσάρκωσης στην οποία υπακούει και διαστρέφεται. Το σωματικό πεδίο γίνεται έτσι ο θρίαμβος των επιλογών του, το ομοίωμα μιας ριζοσπαστικοποιημένης σεξουαλικότητας, ένας τόπος παλίμψηστων εγγραφών. Μια διαθεσιμότητα που εκτρέπει την πραγματικότητα του σώματος στην έξαρση των γλωσσικών του σημείων, στη σεξουαλική διαστροφή του, αυτή τη τεχνουργία της συμβολικής του από-κάλυψης.

Φωτεινή Παπαχατζή

Έκανε μεταπτυχιακές σπουδές (MA) στο Arts Management στο City University of London. Σπούδασε Ευρωπαϊκό Πολιτισμό, computer graphics, φωτογραφία, video editing, documentary filmmaking και σχέδιο μόδας και υπήρξε μέλος του Φωτογραφικού Κύκλου. Έχει δημοσιεύσει φωτογραφίες και άρθρα στο περιοδικό HighLights, στο Βήμα και στην Ελευθεροτυπία. Έχει διοργανώσει και έχει συμμετάσχει σε εκθέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Πρόσφατες συμμετοχές περιλαμβάνουν: Thessaloniki PhotoBiennale 2012, Fourth Moscow Biennale of contemporary Art 2011, Action Field Kodra 2011. Έργα της βρίσκονται σε ιδιωτικές συλλογές στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Ζει και εργάζεται στην Καστροσυκιά της Πρέβεζας.

Untitled from the series DRAMATIS PERSONAE 2003 - Archival paper - 30X40cm

Στη φωτογραφική εγκατάσταση της Φωτεινής Παπαχατζή, η θηλυκότητα αναλαμβάνει τις πιο αληθινές της στιγμές. Το αδύνατο σημαίνει της θηλυκής σεξουαλικότητας αποδίδεται εδώ στο παραπλανημένο σημαίνει του Τραβεστί. Βρισκόμαστε στη καρδιά της αποπλάνησης, στην ολοκληρωτική μας παράδοση στη σκηνή της σαγήνης. Το θηλυκό ίχνος, με την κυριολεκτική σημασία εδώ του ίχνους, πάνω στην εικόνα του Τραβεστί, εκθέτει τα δυνατά του σημεία. Σημεία που αδυνατούν να πραγματωθούν παρά μόνο στο τρόπο αυτής της εξιμπισιονιστικής τους εκφοράς. Μια υπερμέθυσση σημείων που αναπαριστούν αυτό που στη πραγματικότητα δεν μπορεί να αναπαρασταθεί, ένα λανθάνον νόημα, μια γλωσσική διαφυγή. Αυτό το παιχνίδισμα της επιφάνειας, που είναι και η παρωδία όλων των σημείων, η μετουσιωσική τους σαγήνη.

Νάνα Σαχίνη

Σπούδασε στο Chelsea College
of Art and Design, Λονδίνο, UK

(Master και Postgraduate
Diploma in Fine Art) και στη
Σχολή Καλών Τεχνών της
Θεσσαλονίκης (πτυχίο)

Δουλεύει πάνω στη γλυπτική,
το σχέδιο, τις εγκαταστάσεις,
την performance και την
φωτογραφία.

Έχει λάβει μέρος σε ομαδικές
εκθέσεις και project στην
Ελλάδα (Αθήνα/Θεσσαλονίκη),
Αγγλία (Λονδίνο), Γερμανία
(Βερολίνο), Λίβανο (Βηρυττό),
Κύπρο (Λεμεσός) όπως:
Biennale3 Σύγχρονης Τέχνης
Θεσσαλονίκης (2011), Remap3
Αθήνα(2011), Kunsthalle
Αθήνα(2012), Rooms2010
Αθήνα κ.α.

Το 2011 είχε δείξει δουλειά της
σε διπλή ατομική στην Αθήνα,
στην a.antoniopoulou.art gallery.

Είναι ιδρυτικό μέλος της
καλλιτεχνικής ομάδας
«KangarooCourt»

Ζει κι εργάζεται από το 2009
στην Αθήνα

www.nanasachini.blogspot.gr

NEITHER BERRIES NOR STRAWS APPEAR AGAINST THE HORIZON
2013 - εγκατάσταση - λεπτομέρεια εγκατάστασης - διαστάσεις μεταβλητές

Φωτογραφία: Αναστασία Βασιλείου

Μια εφήμερη κατασκευή από καλάμια που όλοι μας έχουμε κάποτε στήσει στις αμμουδιές του πόθου. Στη προκειμένη όμως περίπτωση, στο έργο εδώ της Νάνας Σαχίνη, η αθωότητα της παραπάνω αφήγησης αποσύρεται μπροστά στη μυητική έγερση μιας συμβολοποιημένης κατασκευής που επιχειρεί να αφηγηθεί το αδιάθετο μυστικό της σεξουαλικής τάξης. Φωτογραφίες γυμνών μελών, τυπωμένες πάνω σε ύφασμα κρέμονται απ' την καλαμμένα κατασκευή, αλλά και τη στηρίζουν ταυτόχρονα καθώς ενσωματώνονται στις αρμονικές της συνδέσεις. Μια κατασκευή που εκθέτει το μυστικό της περιεχόμενο αλλά ταυτόχρονα και το αποκρύπτει έλκοντας έτσι το θεατή στο τόπο αυτής της απόκρυψης. Το σεξουαλικό διατίθεται, αλλά όσο διατίθεται τόσο και αποσύρεται στην αφάνειά του. Ένας ασυνείδητος περίγυρος, ένα στρατήγημα της γλώσσας, η ίδια η διαδικασία της κατασκευής του, αυτός ο θρίαμβος του σωματικού.

Σταυρούλα Παπαδάκη

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1979. Αποφοίτησε με άριστα από την Α.Σ.Κ.Τ. της Αθήνας, όπου φοίτησε στο εργαστήριο ζωγραφικής της Ρένας Παπασπύρου. Σπούδασε στην ίδια σχολή χαρακτική με καθηγητή τον Γ. Μήλιο και ψηφιδωτό με καθηγήτρια την Δ. Αγγελίδου. Το 2002 έκανε μαθήματα χαλκογραφίας (Calcografico II) και animation (Proyectos II, Animacion) στη Σχολή Καλών Τεχνών της Valencia [Facultad de Bellas Artes, (U.P.V.) Universidad Politecnica de Valencia], στην Ισπανία. Είναι απόφοιτος του Μεταπτυχιακού Τμήματος Σπουδών «Ψηφιακές Μορφές Τέχνης» της Α.Σ.Κ.Τ. Είναι υποψήφια διδάκτωρ στο τμήμα Επικοινωνίας Μέσων και Πολιτισμού του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Τα σχέδια της Σταυρούλας Παπαδάκη είναι καθρεφτίσματα ενός σκοτεινού ψυχισμού, διαταραχές μιας εικόνας που εξέρχεται απ' τον ασυνείδητο βάθος της στους ναρκισσιστικούς αναδιπλασιασμούς της. Μια παράδοση στο καθεστώς της φαντασιακής σαγήνης που αναπληρώνει τη ζωή επιβάλλοντας πάνω της το διαθλασμένο της νόημα. Οι ακραίες της αποκαλύψεις εξομαλύνονται μέσα στη πλησμονή της δωρεάς τους. Εξέρχονται, και εγγράφουν τα σημεία τους, φρικώδη ίχνη που μας ομοιάζουν και δεν εκπλήσσουν πια.

Χρύσανθος Σωτηρόπουλος

Σπούδασε ζωγραφική στην
Α.Σ.Κ.Τ. Διδάσκει ζωγραφική
στο Τμήμα Σκηνογραφίας της
Σχολής Κινηματογράφου και
Τηλεοράσεως «Λυκούργου
Σταυράκου» και ελεύθερο
σχέδιο στις Σχολές Πλάκα. Τα
τελευταία χρόνια έλαβε μέρος,
μεταξύ άλλων, στις ακόλουθες
εκθέσεις: (2012) VLAVES,
METAPOLIS / (2011)
ART ATHINA, gallery the apart-
ment / (2010) Late summer
specters / (2009) 15 Years
Cheapart Documentation και
Turbulent Times, The Art
Foundation / (2008) Connected,
Tesi spiliotis Projects /
(2007) WO+MAN=?, Περιοχή
Εξαρχείων / (2005) Love Will
Tear Us Apart, Τεχνόπολις,
Γκάζι, Magic, Vamiali's / (2004)
Το άλλο σώμα, Ευγενίδειο
Ίδρυμα, Random Monologues,
Πλατεία Αβησσυνίας (2002)
Open art, Λιθογραφείο της
οδού Πειραιώς. Το 2003
πραγματοποίησε ατομική έκθεση
στην γκαλερί Ηώς στην Αθήνα.

ΒΥΡΣΟΔΕΨΕΙΟ - μικτή τεχνική σε χαρτί - 66X98cm

Η ερωτοληψία και η θανατοληψία είναι οι δύο όψεις του ίδιου πράγματος στο έργο του Χρύσανθου Σωτηρόπουλου. Νεαροί έρωτες αναγνωρίζουν το πρόσωπο του άλλου πάνω στα φορεία των νεκροτομείων. Ένα σιωπηλό, απογυμνωμένο, περιβάλλον, εγκαταλελειμμένο στις στιγμές της ύψιστης δοκιμασίας του. Μια αφηρημένη στιγμή που διαπλάθει τις μορφές στην ηδονή του σκοτεινού της πεπρωμένου. Οι θανατόληπτοι ερωτιδείς του Σωτηρόπουλου δεν αποδίδουν ένα νόημα στην αδύνατη υπόσχεση του άλλου παρά μένουν βουβοί, εκστασιασμένοι μόνο, χαμένοι, σ' αυτό το συμβάν που τους εκτρέπει αμετάκλητα στην απορία. Μια βίαιη χειρονομία που αποδίδει ακαριαία τον κόσμο στη σκοτεινή φωτοχυσία των τραυμάτων του.

Πέγκυ Κλιάφα-Σάκκουλα

Η Πέγκυ Κλιάφα γεννήθηκε το 1967. Μεγάλωσε στην Αθήνα, όπου ζει και εργάζεται. Σπούδασε στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών -Α.Σ.Ο.Ε.Ε.- (1985-1990) Διοίκηση Επιχειρήσεων με ειδίκευση στο Marketing, ως στέλεχος του οποίου και εργάστηκε για αρκετά χρόνια. Το 2012 αποφοίτησε από την Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών Αθηνών, από το Γ' Εργαστήριο Ζωγραφικής με Καθηγητή τον Μάριο Σπηλιόπουλο και με βασική επιλογή τη Γλυπτική. Έχει συμμετάσχει σε ομαδικές εκθέσεις και άλλες εικαστικές δράσεις. Έργα της ανήκουν σε ιδιωτικές συλλογές.

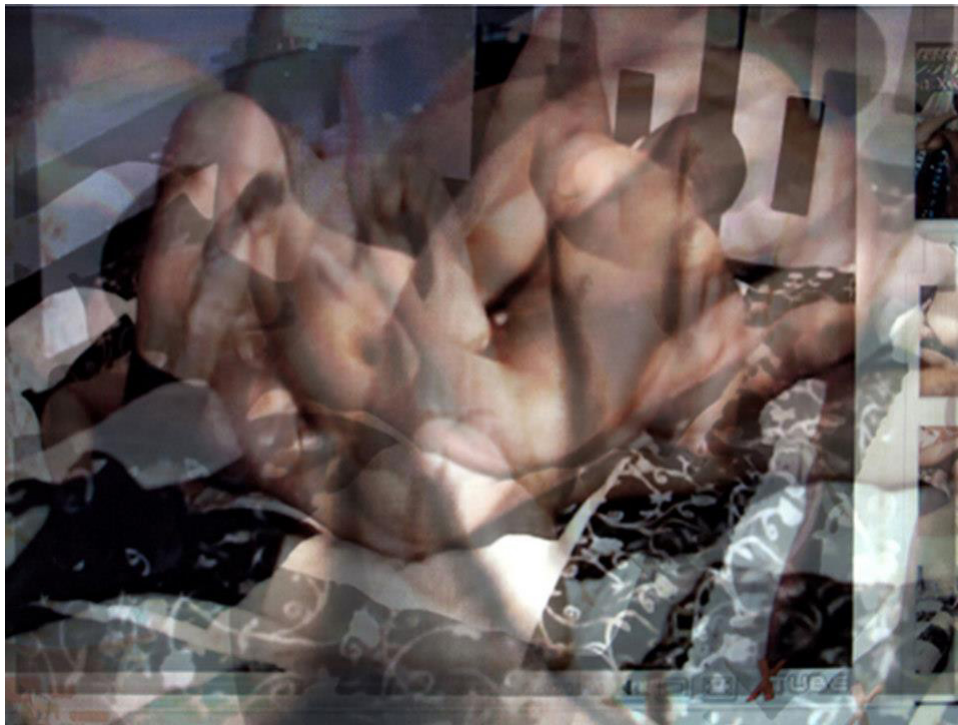
ΤΟ ΠΟΡΤΡΕΤΟ ΤΟΥ VIAGRA

Στην εγκατάσταση της Πέγκυς Κλιάφα Σάκκουλα, ένα ζωγραφικό πορτρέτο του Βιάγκρα κρέμεται με τη βαρύτιμη κορνίζα του μπροστά από μια ταπετσαρία με ρομαντικά θέματα. Από τη μια η ρομαντική αποθέωση της σεξουαλικής επιθυμίας και από την άλλη η χημική της απομάγευση. Και τα δύο όμως συνθήκες απώλειας. Ανάμεσα στην επιδείνωση και στην εξασθένηση μεσολαβεί πλέον ένας νέος μετρητής που καταγράφει αδιαφορώντας τις διαφορές τους.

Άλκης Χατζηανδρέου

Σπούδασε αρχιτεκτονική (Ε.Μ.Π.) και παραστατικές και εικαστικές τέχνες (Université Paris 8/Saint Denis). Έχει συμμετάσχει σε ομαδικές και έχει πραγματοποιήσει ατομικές εκθέσεις σε Γαλλία, Κύπρο, Τουρκία, Γερμανία και Η.Π.Α. μεταξύ των οποίων: (2013) Buffer Zones Depo, Κωνσταντινούπολη / (2012) The U-A-W Project, Κατελλιώτισσα, Λευκωσία, In Crisis – Terra Mediterranea, Εθνογραφικό Μουσείο Κύπρου, Λευκωσία, Revolver, Φυτώριο, Λευκωσία / (2011) The ignorant tour guides, Ringlokschuppen-NRW#7, Mülheim-an-der-Ruhr, Open Call #2, Δημοτικό Κέντρο Τεχνών, Λευκωσία, Screening Scheme, Γκαλερί Πενηνταπληνενα, Λεμεσός, See my desire. Break through yours, Espace Duplex, Παρίσι / (2010) Κύπρος 2010: Η τέχνη σε παρόντα χρόνο, Espace Communes, Παρίσι, Gifting the city, PASD, Λος Άντζελες / (2009) La Rond, Place de l' Hôtel de Ville, Παρίσι, Espèces d'espaces, Παρίσι.

www.alkishadjandreou.tumblr.com

Το έργο Proteus, από τη σειρά See my desire του Άλκη Χατζηανδρέου, είναι λήψη από amateur βίντεο σεξουαλικού περιεχομένου που ανέβασε χρήστης του internet σε σχετικό site. Η πορνογραφική εδώ εικόνα ανακτά την πιο αληθινή εκδοχή της. Δεν είναι μόνο η σκηνοθετική τους έλλειψη και γενικότερα ο ερασιτεχνικός τους χαρακτήρας, αλλά κι αυτή ακριβώς η αναπαραστατική τους αδιαφορία. Είναι τρύπες όπου οι χρήστες ενσπείρουν τα διαβρωτικά τους ίχνη, τις αφηγηματικές τους προκλήσεις. Βέβαια όλα συντελούνται μέσα στο φως της οθόνης, σ' αυτή την επικράτεια της σύγχρονης οφθαλμαπάτης. Αυτής της νέας επιδερμίδας που επενδύει κάθε χειρονομία ζωής, κάθε ίχνος επιθυμίας. Ο Χατζηανδρέου το ξέρει αυτό, αναγνωρίζει αυτή την κυριαρχία, στις "κατεβασμένες" του εικόνες διακρίνεται πάνω τους όλο το μενού της οθόνης. Το δυνητικό ήταν μια εφηβική ασθένεια του διαδικτύου, τώρα που ενηλικιώθηκε δεν έχει πια λόγο να αποκρύπτεται τα σημεία του.

Jana Stojakovic

Jana Stojakovic is born in 1981 in Belgrade, Serbia, where she currently lives and works. She completed MA at Chelsea College of Art & Design in London, UK in 2009, Postgraduate Diploma at the same college in 2008 and graduated Fine Art from Faculty of Fine Arts in Belgrade in 2006. She gained Diploma of Basic Studies- Center for Woman Studies and Research of Gender, Faculty of Political Sciences in Belgrade in 2006. She was awarded with two national scholarships in 2005 and 2006. Her works were exhibited in Serbia, Greece, Italy, UK, Germany, and Spain.

www.janastojakovic.net

SCHIZOID DREAM OF A BODY 2006 - Video stills - video 5' 36"

Στο βίντεο της Jana Stojakovic, ένας άντρας και μια γυναίκα, μέσα στη θολή ατμόσφαιρα μιας σάουνας, κατακυριεύονται απ' την επιθυμία. Πλησιάζονται και απομακρύνονται. Είναι τα σημεία που εντοπίζουν ο ένας πάνω στο σώμα του άλλου και που κάνουν αυτό το παιχνίδι όλο και πιο διστακτικό. Ανησυχαστικά σημεία που εκτρέπουν την αλλόκοτη ταυτότητα των υποκειμένων τους μέσα στον ορίζοντα της προσδοκίας του άλλου. Αυτά ακριβώς τα σημεία όμως που θα γίνουν εν τέλει και η αλήθεια της έλξης τους, η δύναμή της, αλλά μαζί κι η διακινδύνευση τους σ' αυτό το καθεστώς της παραπλάνησης.

Joshua & Zachary Sandler

Οι Joshua και Zachary Sandler, 1977 & 1979, ζουν και εργάζονται στο Μπρούκλιν. Ο Zachary έχει σπουδάσει θέατρο (UCD MA Modern Drama and Performance Studies) ενώ ο Joshua φωτογραφία (Pratt MFA Photography). Εργάζονται από κοινού στην τέχνη του βίντεο με θεματολογία από το χώρο των media, αλλά και των δυσλειτουργικών, αμερικανικών οικογενειών, πεδία διεύρυνσης και τα δύο ενός αισθήματος αποξένωσης.

YOUR GOING TO GO BALD - Video stills

Στο βίντεο *Your going to go Bald*, των Joshua και Zachary Sandler, ένα ζευγάρι ανδρών, οι ίδιοι οι καλλιτέχνες, επιδίδονται στις πιο ακραίες εντάσεις της καθημερινής τους συμβίωσης. Από το νυσταλέο περιβάλλον της καθημερινότητας έως την έξαψη κάποιων οριακών της στιγμών, διαγράφεται όλο το πεδίο της σύμπραξης των σωμάτων. Ένα ξανά και ξανά, μια παλιρροϊκή ένταση, που επανέρχεται και εκθέτει το μοναδικό της ίσως διακύβευμα: τη μεταβολή των εντυπώσεων.

Steve Giannakos

Ο Στηβ Γιαννάκος γεννήθηκε το 1938 στη Νέα Υόρκη από γονείς Κρητικούς που είχαν μεταναστεύσει στις ΗΠΑ. Σπούδασε στο Pratt Institute της Νέας Υόρκης και έχει αποσπάσει πολλά διεθνή βραβεία και διακρίσεις μεταξύ των οποίων το βραβείο Theodoran του Ιδρύματος Guggenheim το 1977 και το 1995. Συγκοιτάζεται ανάμεσα στους ξεχωριστούς καλλιτέχνες της ποπ αρτ που έδρασαν στην Αμερική από τη δεκαετία του '60 και μετά. Ζει και εργάζεται στη Νέα Υόρκη και τα Χανιά. Έχει συμμετάσχει σε πολλές ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στη γκαλερί Barbara Toll και στη γκαλερί Barbara Gladstone της Νέας Υόρκης και σε μουσεία όπως το Bonnefantenmuseum του Μάαστριχτ, το Brooklyn Museum, το Queens Museum of Art, το New York State Museum, το Whitney Museum, το P.S.1, το MoMA, το New Museum και το Guggenheim της Νέας Υόρκης καθώς επίσης και στο Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης της Θεσσαλονίκης και το ICA του Λονδίνου. Έργα του βρίσκονται στις μόνιμες συλλογές του Guggenheim, του MoMA, του San Francisco Museum of Art, του Contemporary Arts Museum του Σικάγο, του New York State Museum και του Whitney Museum της Νέας Υόρκης. Τον Στηβ Γιαννάκο εκπροσωπεί η γκαλερί ΑΔ (Αθήνα).

HIS KNOWLEDGE OF PLANTS AND HERBS WAS ASTONISHING 2012 - ακρυλικά σε καμβά - 60X80εκ.
Ευγενική παραχώρηση της γκαλερί ΑΔ

Ο Στηβ Γιαννάκος, κορυφαίος καλλιτέχνης της διεθνούς pop σκηνής, δεν επιδιώκει να καθιερώσει κάποιο λόγο, αλλά να εντοπίσει μόνο την επιφανειακή του αλήθεια. Οι "επιφανειακές" του έτσι μορφές μοιάζουν να είναι σκιές νοήματος, εικονογραφικές εντυπώσεις. Δεν υποκρίνονται το βάθος, είναι αυτό το "βάθος της επιφάνειας", που λέει ο Μούζιλ. Παιχνιδίσματα ενός καθρέπτη που ακόμη και στις πιο αιχμηρές, κριτικές του στιγμές, δεν απογοητεύει την αθωότητα των εικόνων του. Οι καρτούνιστικοί χαρακτήρες του, απαλλαγμένοι από αισθητικές προκαταλήψεις, αναπτύσσουν μια αποδομητική δράση στο κόσμο των στερεοτύπων τους.

The Symptom 4 / Η δι-αφάνεια του σεξ

25 Μαΐου – 16 Ιουνίου, 2013
Στο χώρο του παλαιού νοσοκομείου της Άμφισσας

Η έκθεση πραγματοποιείται με την υποστήριξη του Δήμου Δελφών και της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών.

Ευχαριστούμε:

Το δήμαρχο Δελφών κύριο Νικόλαο Φουσέκη, και τον πρόεδρο του δημοτικού συμβουλίου Θανάση Παναγιωτόπουλο.

Τη Μαρία Λιανού για τον αφιλοκερδή σχεδιασμό του καταλόγου μας.

Το παραδοσιακό καφενείο "Έν Ελλάδι του 1800" και την εταιρεία καθαρισμού κτηρίων του Ευθυμίου Σιδηρόπουλου.

Καθώς επίσης και τους Ηλία Πότσιο, Ματθαίο Χριστόπουλο, Αργύρη Δρόλαπα, Δέσπω Παπαστάθη, Κατερίνα Τζαμτζή, Λάμπρο Λαμπρόπουλο, Κώστα Τσικνή και Γιάννη Σκαλτσά για την πολύτιμη βοήθεια τους.

Σχεδιασμός καταλόγου: Μαρία Λιανού / Αποστόλης Αρτινός
Φωτογραφία εξωφύλλου: Mujer y pulpo Katsushika Hokusai 1814

Εκτύπωση καταλόγου: print offset / Γιώργος Μοράρης

